

przyjęcia kwestionowanego rozporządzenia, ponieważ ujawnienie ostatecznych ustaleń, na których zostało ono oparte, nie zawierało zasadniczych okoliczności i rozważań dla przyjęcia ostatecznych środków. Komisja także zmieniła okres ważności środków, nie podając uzasadnienia, podczas gdy nie udzieliła skarżącym dostępu na bieżąco do akt niepodlegających klauzuli poufności ani nie wyznaczyła skarżącym wystarczająco długiego terminu na zgłoszenie uwag odnośnie środków ostatecznych.

Skarga wniesiona w dniu 15 maja 2013 r. — Marquis Energy LLC przeciwko Radzie Unii Europejskiej

(Sprawa T-277/13)

(2013/C 226/20)

Język postępowania: angielski

Strony

Strona skarżąca: Marquis Energy LLC (Hennepin, Stany Zjednoczone) (przedstawiciel: adwokat P. Vander Schueren)

Strona pozwana: Rada Unii Europejskiej

Żądania

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

- stwierdzenie nieważności rozporządzenia wykonawczego Rady (UE) nr 157/2013 z dnia 18 lutego 2013 r. nakładającego ostateczne cło antydumpingowe na przywóz bioetanolu pochodzącego ze Stanów Zjednoczonych Ameryki (Dz.U. L 49 z 22.2.2013, s. 10) w tym zakresie, w jakim dotyczy skarżącego; i
- obciążenie Rady kosztami poniesionymi przez skarżącego w związku z tym postępowaniem.

Zarzuty i główne argumenty

Na poparcie skargi strona skarżąca podnosi dziesięć zarzutów.

- 1) Zarzut pierwszy dotyczący tego, że Komisja postąpiła wbrew rozporządzeniu podstawowemu, wprowadzając cło dla całego kraju i odmawiając obliczenia indywidualnego cła antydumpingowego, pomimo iż miała wszystkie konieczne informacje, aby to uczynić. W tym względzie

skarżący zauważa, że Komisja popełniła oczywisty błąd w ocenie faktów istotnych dla sprawy, naruszyła prawo, nie uzasadniła swoich rozstrzygnięć, uchybiła ciężącemu na niej obowiązkowi staranności i naruszyła prawo do obrony, jak również zasadę pewności prawa i ochrony uzasadnionych oczekiwań skarżącego.

- 2) Zarzut drugi, zgodnie z którym nieuwzględnienie przez Komisję ceny eksportowej podczas obliczania marginesu dumpingu, poprzez niedokonanie korekty w górę cen eksportowych dla mieszanek produkowanych przez przedsiębiorstwo, którego dotyczy sprawa, stanowi oczywisty błąd w ocenie faktów istotnych dla sprawy i naruszenie prawa.
- 3) Zarzut trzeci, zgodnie z którym Komisja popełniła oczywisty błąd w ocenie faktów istotnych dla sprawy i naruszyła rozporządzenie podstawowe oraz zasadę niedyskryminacji, zawiązując wielkość przywozu bioetanolu z USA i nie traktując go w sposób podobny do przywozu tego samego produktu z krajów trzecich.
- 4) Zarzut czwarty, zgodnie z którym Komisja popełniła oczywisty błąd w ocenie i naruszyła rozporządzenie podstawowe, dokonując obliczenia marginesu szkody.
- 5) Zarzut piąty, zgodnie z którym Komisja popełniła oczywisty błąd w ocenie i naruszyła rozporządzenie podstawowe, opierając ustalenie istotnej szkody na przemyśle unijnym, który nie wytwarza podobnego produktu i określając przemysł unijny przed określeniem produktu podobnego.
- 6) Zarzut szósty dotyczący tego, że kwestionowane rozporządzenie jest błędne w wyniku oczywistych błędów w ocenie i naruszeń prawa, ponieważ stwierdzona w nim istotna szkoda została ustalona w oparciu o dane dotyczące niereprezentatywnej próby producentów unijnych.
- 7) Zarzut siódmy, zgodnie z którym Komisja popełniła oczywisty błąd w ocenie, uznając, że inne przyczyny istotnej szkody nie przerywają związku przyczynowego między omawianym przywozem a stwierdzoną szkodą dla przemysłu unijnego.
- 8) Zarzut ósmy, zgodnie z którym Rada naruszyła prawo i zasadę proporcjonalności, stosując środek antydumpingowy, który nie był konieczny.
- 9) Zarzut dziewiąty, zgodnie z którym Komisja naruszyła prawo oraz zasady dobrej administracji i niedyskryminacji, uznając, że dochodzenie w sprawie bioetanolu pochodzącego z USA było oparte na prawidłowej skardze, podczas gdy ta ostatnia nie spełniała wymogów nałożonych w rozporządzeniu podstawowym.

10) Zarzut dziesiąty, zgodnie z którym Komisja wielokrotnie naruszyła prawo skarżącego do obrony i nie uzasadniła przyjęcia kwestionowanego rozporządzenia, ponieważ ujawnienie ostatecznych ustaleń, na których zostało ono oparte, nie zawierało zasadniczych okoliczności i rozważań dla przyjęcia ostatecznych środków. Komisja także zmieniła okres ważności środków, nie podając uzasadnienia, podczas gdy nie udzieliła skarżącemu dostępu na bieżąco do akt niepodlegających klauzuli poufności ani nie wyznaczyła skarżącemu wystarczająco długiego terminu na zgłoszenie uwag odnośnie środków ostatecznych.

powinny zostać uznane za nieważne — zasądzenie odszkodowania z tytułu naruszenia art. 263 TFUE.

Zarzuty i główne argumenty

Na poparcie skargi strona skarżąca podnosi pięć zarzutów.

1) Zarzut pierwszy, zgodnie z którym stosowne klauzule protokołu ustaleń zawierają wymagania stanowiące „wystarczająco poważne naruszenie normy prawnej wyższego rzędu chroniącej podmioty indywidualne”⁽¹⁾, z tego względu, że:

— wspomniana norma prawna ma charakter nadrzędny, gdyż jest zawarta w karcie praw podstawowych i w europejskiej konwencji praw człowieka;

— na mocy art. 51 ust. 1 karty i art. 6 ust. 2 TUE pozwani mają obowiązek przestrzegać podstawowych praw zagwarantowanych w karcie i konwencji oraz popierać ich stosowanie; oraz

— depozyty bankowe stanowią własność w rozumieniu wspomnianego art. 17 karty i art. 1 protokołu nr 1 do konwencji.

2) Zarzut drugi, zgodnie z którym poniższe naruszenia rozpatrywane łącznie są tak rozległe, że stanowią wystarczająco poważne naruszenie normy prawnej wyższego rzędu:

— w czasie kiedy strona skarżąca została pozbawiona depozytów bankowych nie istniały ograniczenia „przewidziane ustawą” w *acquis* regulujące kwestie pozbawienia depozytów bankowych, niezgodnie z wymogami karty i protokołu;

— strona skarżąca została pozbawiona depozytów bankowych bez „słusznego odszkodowania [...] wypłaconego we właściwym terminie” niezgodnie z art. 17 karty i art. 1 protokołu;

— pozbawienie depozytów jest *prima facie* nielegalne, chyba że „[z] zastrzeżeniem zasady proporcjonalności, [jest ono] [...] konieczne i rzeczywiście odpowiada[...] celom interesu ogólnego uznawanym przez Unię lub potrzebom ochrony praw i wolności innych osób”⁽²⁾;

— stanowiący przeciwwagę interes publiczny polegający na zapobieżeniu, w krótkim i średnim terminie, panice i szturmowi na banki, nie został uwzględniony przy dokonywaniu oceny interesu publicznego w rozumieniu art. 17 karty i art. 1 protokołu;

— celem nie było skrzywdzenie lub ukaranie Cypru, lecz objęcie go oraz strefy euro wsparciem na rzecz stabilności, a tym samym odciążenie, a nie destabilizacja jego instytucji finansowych oraz żywotności gospodarczej;

Skarga wniesiona w dniu 24 maja 2013 r. — Ledra Advertising przeciwko Komisji i ECB

(Sprawa T-289/13)

(2013/C 226/21)

Język postępowania: angielski

Strony

Strona skarżąca: Ledra Advertising Ltd (Nikozja, Cypr) (przedstawiciele: C. Paschalides, Solicitor i adwokat A. Paschalides)

Strona pozwana: Europejski Bank Centralny i Komisja Europejska

Żądania

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

— zasądzenie odszkodowania w kwocie 958 920 EUR na tej podstawie, że klauzule protokołu ustaleń z dnia 26 kwietnia 2013 r. podpisanego przez Cypr i pozwanych zawierają w pkt 1.23 — 1.27 wymagania stanowiące wystarczająco poważne naruszenie normy prawnej wyższego rzędu chroniącej podmioty indywidualne, a mianowicie art. 17 Karty Praw Podstawowych Unii Europejskiej i art. 1 protokołu nr 1 do europejskiej konwencji praw człowieka;

— uznanie stosownych klauzul za nieważne i niebyte oraz nakazanie pilnego przeglądu instrumentów pomocy finansowej przewidzianych w art. 14 — 18 Traktatu ustanawiającego europejski mechanizm stabilności (zwanego dalej „traktatem EMS”), zgodnie z art. 19 tego traktatu, w świetle orzeczenia Sądu i celem wprowadzenia zmian niezbędnych, by zastosować się do tego orzeczenia;

— jeżeli odszkodowanie wskazane w żądaniu pierwszym nie zostanie przyznane z tego powodu, że stosowne klauzule